

даваше тая сила — кой знае? Често, когато тя донасяше вечерята или оправяше постелата, той си оставяше работата и се опитваше да заговори съ нея, но езикът като че му се залъпваше за гърлото, той не знаеше съ що да започне, боеше се да не унизи своето достоинство и от устата му се измъкваха само кжси сурови заповѣди.

Той вече отдавна забѣлѣжи, че нейната вънкашност се бѣше подобрила. Тя вече не ходѣше разкжсана, разрошена и не оставяше да се глета голотата на тѣлото ѝ. Тя грижливо си закончаваше чипака до самата шия, която завързваше съ нѣкакъв кжсъ отъ вълненъ платъ. Нейната дреха бѣше грижливо закжрпена и краищата на чипака не излизаха изподъ полсчето; коситѣ не падаха вече въ безпорядъчни вълна по рамената ѝ; тя грижливо ги вчесваше и сутринъ главата ѝ цѣла лъщѣше отъ водата, съ която искаше да удържи на едно мѣсто непокорнитѣ коси.

Днитѣ ставаха студени, но тя все още си ходѣше съ басмена рокля, а кога излизаше на двора, обличаше само вълнената си дрешка.

Една вечеръ, когато се приготвяваше за една отъ своитѣ еженедѣлни разходки и обсъждаше съ него що да купи, Болеслатъ я попита:

— Защо не си купи зимна дреха, Регино?

Тя си наведе очитѣ и каза:

— Менѣ много би ми се щѣло.

— Е, тогава, какво?

— Не знаехъ, бива ли да купя.

— Разбира се, бива. Та нѣма да те оставя да замръзнешъ.

— Да, но...

Тя се спрѣ и почервенѣ.

— Какво но?

— Тамъ има.... една яносиня дрешка... съ кожена подплата. Търговецътъ казва....